

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

S'ha vingut preparant amb molts dies l'entrevista dels dos dictadors Hitler i Mussolini. Ahir, a les 12.30 del migdia, sortia de Roma, el duce, per emprendre el viatge cap a les terres germàniques. L'acomiadament del dictador es féu amb gran soroll de tropes, i un deversall de precaucions policíaques no podia mancar per arrodonir l'espectacular partença del polític italià. Aviat, els dos homes que porten la inquietud a Europa tractaran les qüestions d'actualitat, més que amb caire diplomàtic, amb to amistós. És possible que el somriure no els abandoni en el transcurs de les plàcides estones que es trobaran cara a cara. Ambdós senten unes mateixes passions, i probablement, pels instints, que es van prenent amb el tracte, la compenetració acabarà tan enllà com sòlida és la fermesa de fer grans i potents els respectius països que la providència ha confiat a les mans llurs. Hi haurà, però, un possible perill que, en un moment donat, pot refredar o quant menys entebiar l'afecte mutu. I és l'orgull que els domina... Per aquest costat, no hi cabrà abocar-hi grans recursos. Naturalment, els bons propòsits que s'hauran fet per endavant per no perjudicar la felicitat momentània asseguruen la tranquil·litat d'aquests dies, i solament això ja constituirà un doble èxit, diplomàtic i ostentós. Després, és clar, vindrà allò de si tu no ets tant i si jo soc més, i es plantaran en cara que no es necessiten perquè de pretendents, oïdàl, més en volguessin. I per ací venim al convenciment que en aquest món no és possible trobar-hi la veritable felicitat.

ALFIL

L'ESPANYA DEL SEGLE XX

Sota el domini de la plutocràcia i del militarisme

XVI

En l'estiu del 1914, es vivia exclusivament la impressió de la gran guerra, i els més destacats polítics del nostre país es debatien per mostrar-se favorables a un o altre dels bàndols en lluita. Les informacions dels primers moments, malgrat revelar molt confusionisme, assenyalaven l'heroica resistència dels belgues a la formidable escomesa dels exèrcits germànics, en les proximitats de Lieja; mentre que a Nancy les tropes franceses lliuraven una gran batalla, enfront de les forces invasores, entorn de la qual s'hi suposaven pèrdues tan elevades que es feien ascendir a 13.000 francesos i 35.000 alemanys.

Qui podrà descriure un quadre en el qual s'hi troben empenyades, en sagnant batalla, les més poderoses nacions europees? I menys encara és possible que cap intel·ligència pugui predir i calcular les proporcions que prendrà la contesa? En aquestes hores de tragèdia es deixa sentir la veu del President Wilson, per oferir els seus serveis de mediació entre les potències belligerants per a tractar d'establir la pau.

Vegem entre tant el que passa a casa nostra. La premsa d'extrema dreta es desfà en campanyes contra la causa dels aliats, i hi posa tanta passió, que àdhuc pretén justificar l'atropell inqualificable de què ha estat víctima la nació belga, per part d'Alemanya, perquè afirma aquella premsa, que Bèlgica tenia una entesa amb França per deixar passar tropes estrangeres i amenaçar de flanc les forces alemanyes. I com a conseqüència, segons els germanòfils, Bèlgica és víctima d'un mal buscat, del qual no és de plànyer.

Per altre costat, fa aparició en Lerroux, qui proclama als quatre vents, que Espanya no ha de permanèixer neutral davant la gran guerra. I molt aviat, el polític aventurer, publica un article en «Le Journal», de París, en el qual, d'una forma descarada, excita al Govern francès a què faci sortir Espanya de la neutralitat per tal de sumar-se a la guerra. Aquest fet provocatiu, obliga al ministre de la Governació a declarar que la conducta de Lerroux es lamentable i que confiava en què tot el país protestaria indignat contra el procedir del cabdill radical. Els periòdics germanòfils, per desprestigiar a Lerroux, reproduïxen un document pel qual es crida Don Alejandro Lerroux García, per a què compareixi davant dels tribunals militars en virtut d'instrucció de sumari com a desertor de l'exèrcit espanyol, tenint la graduació de caporal.

Les declaracions de guerra que s'han anat succeint de bell antuvi, són aquestes: 28 juliol, Austria—Hongria a Sèrvia; 3 agost, Alemanya a França; id id, Alemanya a Bèlgica; 4 id Anglaterra a Alemanya; 5 id, Austria—Hongria a Rússia, id id, Montenegro a Alemanya; id id, França a Austria—Hongria, 13 id, Anglaterra a Austria—Hongria; 23 id, Japó a Alemanya; 29 id, Austria—Hongria a Bèlgica.

Itàlia, és acusada de realitzar la mobilització, secretament, i per aquesta circumstància, descartada ja la possibilitat que es decanti a favor de les potències centrals, hom creu que no tardarà a declarar la guerra a Austria—Hongria.

Els efectius posats en joc per les potències belligerants, des del primer moment, són aquests: 7 milions de soldats i altres tants es preparen per a substituir-los; 15 mil canons de campanya; mil canons del 305; un milió i mig de cavalls; 120 dirigibles, 600 aeroplans; 300 submarins; i 10 mil llançatorpedes. Tot ço és la guerra en la terra, en el mar i en l'aire.

Cal recordar que en 1814, Europa estava convertida en un vast camp militar. Aleshores, prussians, russos, espanyols, austríacs, anglesos i suecs sumaven els seus esforços contra Napoleó, el colós d'aquell segle. Actualment, Europa, dividida en dos camps, s'aboca a una lluita de nacions i de races.—DEMO